

Stretneme sa pri jazere

román

*„Srši hrejivým
letom... dokonalé.“
- Jill Santopolová*

CARLEY
FORTUNE

Autorka bestselleru Každé ďalšie leto

Carley Fortune
Stretneme sa pri jazere

Stretneme
sa pri
jazere

CARLEY
FORTUNE

aurora

Z anglického originálu Carley Fortune: *Meet Me at the Lake*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Penguin Publishing Group
v roku 2023, preložila Júlia Zelenčíková.

Vydalo Vydavateľstvo AURORA spol. s r. o., v Bratislave v roku 2024.
Číslo publikácie 31.

Jazyková redakcia Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra Albert Lučanský
Zodpovedný redaktor Matúš Mládek
Technická redakcia Ivana Mládeková
Sadzba Samuel Ryba – Design Ryba
Tlač Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

Meet Me at the Lake
Copyright © 2023 by Carley Fortune
All rights reserved.

Cover photo © Elizabeth Lennie
Cover Design © Penguin Random House

Translation © Júlia Zelenčíková 2024
Slovak edition © Vydavateľstvo Aurora 2024

Kniha ISBN 978-80-8250-114-1
eBook ISBN 978-80-8250-115-8

*Marcovi,
za prvé a všetky ďalšie zmixované cédečky,
ale najmä za to, že stíšil hlasitosť.*

SÚČASNOŠŤ

NEBADANE SA DOSTANEM až k recepcii. Pult je výrazný, vyrezaný z obrovského kmeňa. Rustikálny, ale nie ošumelý. Stelesnenie maminho zmyslu pre estetickosť. Nikto za ním nestojí. Preletím okolo neho do kancelárie, zatvorím za sebou dvere a zamknem.

Miestnosť sa podobá skôr rybárskej chatrči než pracovisku. Steny z borovicového dreva, dva staré pracovné stoly, okienko ozdobené tenučkou kockovanou záclonkou. Hlavnú budovu rezortu postavili v devätnástom storočí a odvtedy sa tu toho asi veľa nezmenilo. Len fotografia prišpendlíkovaná na stene, na ktorej som ešte bábätko, a jemný závan parfumu značky Clinique prezrádzajú, koľko času tu mama strávila.

Spustím sa do ošúchaného koženého kresla a zapnem stolový plastový ventilátor. Už som celá lepkavá, ale aj v kancelárii je dusno. Jedno z mála miest v budove bez klimatizácie. Upažím ramená ako strašiak a prudko nimi pohybujem vpred a vzad. Pavučiny pod pazuchami sú to posledné, čo potrebujem.

Chcem sa preuť do lodičiek, tak čakám, kým sa schladím. Hľadím pritom na kopu našich brožúr. *Rezort Brookbanks – váš únik z reality v Muskoke*, píše sa veselým písmom nad fotografiou pláže počas západu slnka. V pozadí sa ako vidiecka zámočná vilka týči hlavná budova. Slogan ma takmer rozosmeje, pretože práve z Rezortu Brookbanks som nedokázala *uniknúť*.

Jamiemu som dala slovo, že to urobím dnes, ale možno na môj sľub zabudne a budem môcť vyklíznuť domov, vhuľnúť do legín a ponoriť sa do vedra studeného bieleho vína.

Vtom zahrmoce kľučka.

Smola.

„Fernie?“ zvolá Jamie. „Čo je so zámkom? Môžem vojsť?“

„Daj mi päť minút,“ odvetím strhane.

„Nechceš sa z toho vykrútiť, však? Sľúbila si to,“ povie. Nemusi mi to pripomínať. Celý deň sa toho desím. Možno aj celý život.

„Viem, viem. Dokončujem nejaké papierovačky.“ Keď tú osudnú vetu vyslovím, stisnem viečka. „Už som skoro hotová.“

„Aké papierovačky? Objednávku bielizne? Na to máme systém.“

Mama mala systém na všetko a Jamie nechce, aby som niektorý z nich narušila.

Má starosti. Je vrchol sezóny, ale veľa izieb živa prázdnotou. Vrátila som sa pred šiestimi týždňami a podľa neho je len otázkou času, kedy všetko preorganizujem. Neviem, či má pravdu. Ved' ani neviem, či tu ostanem.

„Nemôžeš ma vymknúť z mojej kancelárie. Mám kľúč.“

Potichu zanádam. Samozrejme, že ho má.

Bolo by trápne, keby ma odtiaľto musel vyťahnuť, ale viem, že je toho schopný. Naposledy som tu vyrobila scénu v maturitnom ročníku a nechcem si to opäť pokaziť.

Byť doma mi niekedy pripadá, akoby som cúvla o krok späť, no už dávno nie som bezstarostné sedemnásťročné dievča.

Zhlboka sa nadýchnem, vstanem a uhladím si šaty. Sú príliš tesné, ale roztrhané džínsy, v ktorých takmer žijem, sa do jedálne nehodia. Keď som sa prezliekala, akoby som počula mamu.

Viem, že by si radšej strávila deň v pyžame, ale musíme tomu udat správny tón, hráštek.

Otvorím dvere.

Jamieho plavé kučery sú ostrihané a poslušne učesané, ale detská tvárička sa od našich mladých čias, keď si myslel, že dezodorant nepotrebuje, vôbec nezmenila.

„Ide o tú objednávku bielizne?“ opýta sa.

„Nie,“ odvetím. „Máš na to systém.“

Jamie zažmurká, nevie, či si ho doberám. Už tri roky je generálnym riaditeľom rezortu, no ja to stále nedokážem prijať. Vo vyžehlených nohaviciach a s kravatou vyzerá, akoby preňho bolo obliekanie hrou. V mojej hlave sa stále podobá na ondatru v bermudách s farebnou šatkou na hlave.

Ani on nevie, čo si má o mne myslieť. Som jeho nová šéfka, snaží sa ma potešiť a zabrániť mi všetko zničiť. Bývalí partneri by spolu nemali pracovať. Mal by na to existovať nejaký vesmírny zákon.

„Bývala s tebou sranda,“ odpoviem a on sa zaškerí. Úsmev mu okolo úst vytvorí hlboké vrásky a nebičkovomodré oči ho znovu zmenia na mladého Jamieho, ktorý zhúlený a vo fialovom kaftane ukradnutom z chatky pani Roseovej zaspieval celú pieseň *Jagged Little Pill* od Alanis Morissettovej.

Pozornosť si vychutnával rovnako ako chôdzu naostro a to sa mi na ňom páčilo najviac. Ak bol nablízku, nikto sa na mňa ani len nepozrel. Bol dobrý frajer, ale zároveň dobre odvádzať pozornosť.

„To aj s tebou,“ odpovie a prižmúri oči. „To sú šaty tvojej mamy?“

Prikývnem. „Nesedia mi.“ Vytiahla som ich z jej šatníka chvíľu predtým. Kanárikovo žlté. Okrem nich som v ňom objavila aspoň dva tucty ďalších pestrofarebných šiat bez rukávov. Jej večerná uniforma.

V miestnosti na chvíľu zavládne ticho a mňa opustí všetka odvaha. „Počuj, necítim sa...“

Jamie ma preruší. „Hohó. To mi nemôžeš urobiť, Fernie. Hannoverovcom sa vyhybaš celý týždeň a zajtra odchádzajú.“

Jamie tvrdí, že Hannoverovci trávajú v Brookbankse siedme leto, dávajú obslužné, akoby museli niečo niekomu dokazovať, a náš rezort odporúčajú kope hostí. Jamieho som prichytila, ako sa mračí do obrazovky, takže rezort potrebuje dobré odporúčania zúfalejšie, než priznáva. Účtovník nám dnes nechal ďalšiu správu, mám mu zavolať.

„Už dojedli dezert,“ pokračuje Jamie. „Povedal som im, že hneď prídeš. Chcú ti osobne vyjadriť sústrasť.“

Chvíľu sa škriabem po pravom ramene. Vtom si uvedomím, čo robím. Nemalo by to byť také ťažké. V skutočnom živote vediem tri nezávislé kaviarne Filtr v západnej časti Toronta. Túto jeseň mám na starosti otvorenie štvrtej a najväčšej pobočky s pražiarňou. Rozprávať sa so zákazníkmi je pre mňa malina.

„Dobre,“ súhlasím. „Prepáč. Zvládnem to.“

Jamie si vydýchne. „Super.“ Ospravedľňujúco sa na mňa pozrie a dodá: „A ešte superskejšie by bolo, ak by si sa pristavila aj pri ostatných stoloch a pozdravila hostí. Veď vieš, tradície treba dodržiavať.“

Viem. Mama do reštaurácie chodila každé ráno, uistovala sa, či jednému hostovi chutil pstruh dúhový a či tamten hosť si v noci poriadne oddýchol. Pamätala si o nich množstvo podrobností a oni ju preto zbožňovali. Vravievala, že aj keď ide o rodinný podnik, nič to neznamená, kým si ľudia k názvu Rezort Brookbanks nedokážu priradiť aj tvár. Tridsať rokov tá tvár patrila jej. Margaret Brookbanksovej.

Jamie mi nie celkom nenápadne naznačil, aby som šla pozdraviť hostí do jedálne, ja som ho však ignorovala. Pretože hneď ako tam vstúpim, všetko potvrdím.

Mama umrela.

A ja som tu.

Vrátila som sa do rezortu, na miesto, kde som nikdy nechcela skončiť.

S JAMIEM MIERIME K RECEPCII. Stále za ňou nik nestojí. Obaja sa zarazíme.

„Znovu,“ zamrmle.

Recepčná, ktorá má dnes službu, nastúpila len pred pár týždňami a má vo zvyku občas sa vytratiť. Mama by ju už vyrzila.

„Možno by sme tu mali ostať, kým sa nevráti,“ navrhnem. „Ak niekto príde.“

Jamie zvráští obočie, premýšľa. Potom prižmúri oči. „Pekný pokus, ale Hannoverovci sú dôležitejší.“

Kráčame k francúzskym dverám vedúcim do reštaurácie. Sú pootvorené. S vôňou čerstvého kváskového chleba prúdi do vstupnej haly aj cinkanie príborov a veselý šum rozhovorov. Nad vstupom sa dvíha trámový strop a v impozantnom polkruhu sa vynímajú okná hľadiace na jazero. Mama sa pustila do rekonštrukcie, hneď ako rezort prebrala od starých rodičov. Jedáleň bola jej javiskom. Nedokážem si predstaviť, že sa už neprechádza pomedzi stoly.

Potichu sa nadýchnem, prameň platinovo plavých vlasov ostrihaných po plecía si zasuniem za ucho. V hlave počujem jej hlas.

Neskryvaj sa za vlasy, hráštek.

Vo dverách stretneme pár ruka v ruke. Majú okolo šesťdesiat a takmer od hlavy po päty sú oblečení do béžového ľanu.

„Pán a pani Hannoverovci,“ prihovori sa im Jamie a roztvorí náruč. „Ideme za vami. Predstavujem vám Fernie Brookbanksovú.“

Hannoverovci sa na mňa milučko usmiejú. Akoby ma súcítne potľapkali po pleci.

„Je nám ľúto, že nás vaša matka opustila,“ prehovorí pani Hannoverová.

Opustila.

Zvláštne slovo vzhľadom na to, čo sa stalo.

Temná noc. Srnec na čelnom skle. Oceľ roztrieštená na štrku. Kocky ľadu roztrúsené po hlavnej ceste.

Na mamine posledné chvíle života som sa snažila nemyslieť. Snažila som sa nemyslieť na ňu. Každodenný príval smútku, šoku a hnevu mi ráno čo ráno bráni postaviť sa na nohy. Cítim sa neisto, ale pokúšam sa to skryť. Od nehody uplynul viac než mesiac. Aj keď so mnou všetci súcítia, ľudia dokážu znieť len obmedzené množstvo utrpenia.

„Bez Maggie si toto miesto neviem predstaviť,“ poznamená pán Hannover. „Vždy sa usmievala ako slniečko. Rozhovory s ňou sme zbožňovali. Minulé leto sme ju dokonca presvedčili, aby si s nami vypila, však?“ Manželka nadšene prikývne, akoby som im nechcela veriť. „Povedal som jej, že keď tu tak pobehuje, mám z toho závrat, a, bože, tak sa smiala.“

Matkina smrť a budúcnosť rezortu sú jediné dve témy, o ktorých ešte nedokážem rozprávať. Aj preto som sa reštaurácii vyhýbala. Pravidelní hostia by otvárali jednu aj druhú.

Hannoverovcom sa poďakujem za vyjadrenie sústrasti a tému obrátim na ich dovolenku – tenis, krásne počasie, ďalšiu bobriu hrádzu. Nezáväzná konverzácia mi ide dobre. Mám tridsaťdva rokov, na odpor voči hosťom či trápenie sa pre ich úsudok som pristará. To ona ma privádza do zúrivosti. Myslela som si, že sa s mojím životom v Toronte zmierila. Na čo myslela, keď rezort zanechala mne? Na čo myslela, keď umierala?

„Vaša strata nás nesmierne mrzí,“ zopakuje pani Hannoverová. „Tak veľmi sa na ňu podobáte.“

„Áno, podobáme sa,“ súhlasím. Rovnaké svetlé vlasy. Rovnaké sivé oči.

„Iste si už chcete vychutnať poslednú noc v svojom apartmáne. Z balkóna budete mať skvelý výhľad na ohňostroj,“ zachráni ma Jamie. Vďaka sa naňho usmejem a on na mňa nenápadne žmurkne.

Aj v detstve sme tvorili skvelý pracovný tím. Keď sme narazili na otravného či príliš náročného hosťa a hľadali záchranu, spočiatku sme používali tajné slovo: *Melón*. Postarší vdovec, ktorý stále omieľal, ako veľmi mu pripomínam jeho prvú lásku: *Melón*. Amatérsky ornitológ, ktorý Jamiemu podrobne opisoval každý druh, na ktorý v tejto oblasti natrafil: *Melón*. Lenže po lete, keď sme každý deň trávil v chatke so športovým náčiním, vliekli kanoe a kajaky z jazera, sme začali komunikovať bez slov, mierne rozšírenými očami alebo pokrčením pery.

„Nebolo to také zlé, nie?“ poznamená Jamie, keď Hannoverci zamieria k výťahom, ale ja neodpoviem.

Ukáže na jedáleň. Mnoho zákazníkov bude aj hotelovými hosťami, ale určite v nej sedí aj veľa miestnych. Pri mojom šťastí ma hneď zbadá nejaký spolužiak zo strednej. Krv v ušných bubienkoch mi duní ako kamión uháňajúci po diaľnici.

„Asi to nezvládnem,“ priznám. „Idem do domu. Som vyčerpaná.“

Neklamem. Od návratu trpím nespavosťou. Každý deň sa prebúdzam vo svojej izbe nevyspatá a trochu dezorientovaná. Pozriem sa na hustý pletenec konárov za oknom a pripomeniem si, kde som a prečo som tu. Spočiatku som si hlavu zakrývala vankúšom a spala ďalej. Zobudila som sa okolo poludnia a odviekla sa na prízemie. Zvyšok dňa som sa napchávala sacharidmi a epizódami seriálu *Dobrá manželka*.

Lenže potom mi začal vyvolávať Jamie a kládol mi otázky, dosť často sa bez varovania zastavila Whitney a dávala mi prednášky o tom, koľko času trávim v pyžame. Bola ku mne taká tvrdá, ako to dokáže len najlepšia kamarátka. Odvtedy sa z pyžama prezliekam. Vychádzam z domu, chodievam do hlavnej budovy, zájdem k rodinnému mólu, zaplávam si alebo pri jazere vypijem rannú kávu, presne ako mama. Niekoľkokrát som sa dokonca povozila na kajaku. Na vode sa cítim dobre, akoby som mohla všetko aspoň trochu ovládať, hoci riadim len maličký čln.

Vždy keď otvorím oči, víta ma sprievod smútku, hnevu a paniky, ibaže teraz tie pocity tichnu. Spočiatku rinčali ako pochodová kapela.

Posledných pár týždňov ma Jamie trpezlivo informoval o všetkom, čo sa za roky, keď som tu nepracovala, zmenilo. Je však šialené, čo všetko sa tu nezmenilo. Kváskový chlieb. Hostia. Skutočnosť, že ma stále volá Fernie.

Kým sme spolu začali chodiť, poznali sme sa dlho. Pringlovská chata stojí o niekoľko zátok nižšie. Jamieho starí rodičia poznali mojich starých rodičov a jeho rodičia každý piatok chodievajú do našej reštaurácie na rybu s hranolčekmi. Po odchode do dôchodku trávia v Muskoke väčšinu leta a do Guelphu sa vracajú v septembri. Jamie si prenajíma byt v meste, ale kúpil si pozemok vedľa rodinnej chaty. Plánuje tam postaviť celoročný dom. Jazero miluje viac než čokoľvek iné.

„Je Deň Kanady,“ namietne Jamie. „Pre hostí a personál by znamenalo veľa, keby ťa videli. Začína sa leto. Nežiadam ťa, aby si vystúpila na javisko a pred ohňostrojom predniesla prejav.“ Ani nemusí dodať: „Tak ako to robila tvoja mama.“ „Iba ich pozdrav.“

Prehltnem, Jamie ma chytí za plecía a povie: „Dokážeš to. Si tak blízko. Už si sa obliekla. Bola si tam miliónkrát.“ Tichšie dodá: „Robili sme to tam, pamätáš si? Búdka číslo tri.“

Odfrknem. „Jasné, že si pamätáš jej číslo.“

„Mohol by som ti nakresliť mapu všetkých miest, ktoré sme znesvätili. Samotná chata s náčiním...“

„Prestaň.“ Smejem sa, ale trochu zúfalo. Stojím tu so svojim bývalým priateľom a rozprávame sa o miestach v rezorte mojej nedávno zosnulej matky, na ktorých sme mali sex. Vesmír si asi zo mňa uťahuje.

„O nič nejde, Fernie. To tým chcem povedať.“

Chcem namietnuť, že sa mýli, že ide o veľa, ale kútikom oka zazriem výhovorku. Akýsi vysokánsky muž tlačí striebřistý kufor k recepcii, lenže za pultom stále nikto nestojí.

Chlap ako hora je k nám otočený chrbtom, ale aj tak vidieť, že má na sebe drahý oblek. Zrejme ušitý na mieru. Čierna látka dokonale sedí na jeho postave, miery museli byť presné na milimeter a očividne za ne štedro zaplatil. Pochybujem, že konfekčná veľkosť by zakryla jeho dlhé ramená. Manžety nemajú chybu. Takisto dozadu uhladené vlasy. Čierne ako uhoľ, upravené rovnako dôkladne ako dôkladne je ušité jeho sako. Pravdupovediac, je až príliš vyobliekaný. Síce prišiel do krásneho rezortu, jedného z najkrajších vo východnej Muskoke, ktorého zamestnanci vždy vyzerajú bezchybne, ale hostia sa obliekajú neformálne, najmä v lete.

„Idem mu pomôcť,“ poviem Jamiemu. „Musím trénovať zapisovanie registrácií. Poď, budeš ma kontrolovať.“

Jamie nenamieta. Takého nóbl hosta tam nemôžeme nechať len tak stáť.

Obídeme pult a ja sa ospravedlním, že musel čakať.

„Vitajte v Rezorte Brookbanks,“ pozdravím ho a letmo sa naňho pozriem. Hoci mám opätky, je takmer o pol metra vyšší.

„Nezablúdili ste cestou sem?“ opýtam sa a stlačením klávesu zapnem počítač. Vysoký chlapík stále mlčí. Posledný úsek cesty tvorí nespevnená, neosvetlená cesta, musíte prejsť pár nepríjemných zákrut cez kroviská. Ľudí z mesta občas stresuje,

najmä keď dorazia po západe slnka. Muža zaškatuľkujem ako Torontána, hoci by mohol byť aj z Montrealu. Budúci týždeň sa začína lekárska konferencia a niektorí doktori prichádzajú skôr, aby si z predĺženého víkendu urobili dovolenku.

„Áno.“ Uhladí si kravatu. Znovu sa odmlčí.

„Dobre.“ Vyťukám heslo. „Aj vy ste dermatológ?“ Nájdem hlavnú ponuku, a keď muž neodpovedá, odkašlem si a znovu sa opýtam: „Máte u nás rezerváciu?“

„Áno, mám.“ Odvetí pomaly, akoby sa nechcel pomýliť.

Nechápem, aký má problém. Muži v oblekoch zvyčajne hovoria oveľa sebedovomejšie. Lenže keď zdvihnem hlavu, uvidím veľmi peknú, veľmi hranatú, ale aj veľmi nervóznú tvár. Muž je asi v mojom veku a je mi zvláštne povedomý. Tú tvár som už videla. Ten nos. Možno je herec, aj keď celebrity zvyčajne neprichádzajú v oblekoch a čerstvo oholené. Teda, kedysi to tak nerobili.

„Meno?“

Zvraští obočie, akoby ho prekvapilo, že sa naň pýtam. Vtom si všimnem tmavé oči, čierne ako havranie krídla, a skrúti mi žalúdok. Bezchybné držanie tela. Srdce sa mi rozbúcha ako zvon, búši v bruškách mojich prstov a klenbách chodidiel. Hľadám jazvu. Je tam: pod perou, na ľavej strane brady. Ak neviete, že ju má, ani by ste ju nezbádali. Neverím, že si ju pamätám.

Lenže je to tak.

Tú tvár poznám.

Viem, že dúhovky nemá v skutočnosti čierne, slnečné svetlo ich mení na kávovo hnedé.

Viem, z čoho má jazvu.

Pretože aj keď som sa naňho pokúšala zabudnúť, viem presne, kto tento muž je.

14. JÚNA, PRED DESIATIMI ROKMI

O PÄŤ MINÚT SME MALI BYŤ NA STANICI a električka stála. Rozpačito sa ospravedľujúc sme sa s Whitney pretlačili cez masu tiel. Vyskočili sme na chodník a rozbehli sa.

„Ponáhľaj sa, Whit,“ kričala som ponad plece.

Nemohli sme zmeškať. V ten deň šiel na sever jediný autobus, a hoci to ani jedna z nás nepovedala nahlas, Whitney a jej obrovský kufor sa naň museli dostať. V mojom bytíku sme strávili tri dni, a ak by sme tam mali prežiť ešte jeden, naše priateľstvo by stroskotalo.

Slnko sa krčilo čoraz nižšie, žmurkalo na nás pomedzi budovy a jeho lúče sa odrážali od sklenených veží. Bežali sme po ulici Dundas, teniskami dupotali po chodníku posiatom zaschnutými žuvačkami. Ak ste zdvihli hlavu, prudké svetlo vás celkom oslepilo, ale jadro torontského centra tesne nad zemou zahaľovalo ranné, modrosivé šero. Kontrast bol nádherný. Svetelné lúče sa odrážali od okien a mne pripomínali domov, trblietavý západ slnka pri jazere.

Chcela som zastaviť a vysloviť tú myšlienku nahlas. Nesmeli sme však stratiť ani sekundu a ak by sme aj zastali, pochybujem, že iskrivá panoráma by Whitney niečím očarila. Kým bola u mňa, snažila som sa jej ukázať Toronto svojimi očami, ale doteraz som neuspela.

Na autobusovú stanicu sme dorazili s minútovým meškaním, ale vedľa autobusu stojaceho na parkovisku deväť stál rad viac či menej rozčúlených cestujúcich. Vodiča sme nevideli.

„Vďakabohu,“ zašepkala som.

Whitney sa prudko predklonila a rukami sa oprela o kolená. Z copu jej vypadlo pár prameňov hustých gaštanovohnedých vlasov a prilepilo sa na červené líca. „Neznášam beh.“

Keď polapila dych, uistili sme sa, že stojíme na správnom nástupišti, a postavili sa na koniec radu. Stanica sa podobala veľikánskej garáži, bola to tmavá a vlhká torontská diera. Vzduchom sa šírila vôňa sendvičov z automatu, pach naftových výparov a mrzutosti.

Pozrela som sa na mobil a skontrolovala čas. Bolo už niečo po desiatej. Do práce v kaviarni budem meškať.

„Nemusíš so mnou čakať,“ navrhla Whitney. „Už to zvládnem.“

S Whitney sme boli najlepšie kamošky od základnej školy. Mala okrúhlu tvár, orieškovohnedé oči ako srnka a namiesto nosa čerešničku, vďaka čomu väčšinou pôsobila zdanlivo nevinne. Bolo od nej milé, že sa snažila znieť odvážne, ale pevne si k sebe pritískala nylonovú kabelku. Mysleli by ste si, že ak by zovretie čo i len trochu povolila, niekto by jej ju ukradol.

Za dvadsaťdva rokov života nebola v Toronte nikdy sama, ani len desať minút, preto som ju v jednom z najšpinavších zákutí mesta nemohla len tak odkopnúť.

„To je v pohode. Chcem ťa vidieť odchádzať,“ namietla som.

„Len si predstav,“ povedala, nadskakujúc na prstoch. „Čoskoro už nebudem musieť cestovať tak ďaleko, aby sme sa uvideli.“

Cesta nebola dlhá, dve a pol hodiny jazdy po malebnej krajine, ale nevdá.

Donútim sa usmiať. „Nemôžem sa dočkať.“

„Viem, že to tu máš rada.“ Obzrela sa ponad plece. „Lenže niekedy to nechápem.“

Na jazyku ma štekľila sarkastická odpoveď.

Whitney ma počas štúdia na univerzite navštevovala len zriedka a to ma bolelo. Nevedela som, či základy nášho priateľstva narušila hádka o mojom „sebaďestrúktivnom správaní“

v maturitnom ročníku alebo sa jej mesto jednoducho nepáči-
lo. Vždy keď prišla, bolo nad slnko jasnejšie, že radšej by bola
v Huntsville. Moje návrhy neodmietala, ale nebola z nich ani
veľmi nadšená. To sa jej nepodobalo. Na všetko zvykla odpovedať
áno, bola za akékoľvek srandičky či dobrodružstvá.

„Úprimne, stačí mi, keď budeme dva dni vyjeďať chlieb a vy-
valovať sa v tvojom byte,“ povedala po príchode do mesta.

Nasrala ma. Môj život v Toronte sa chýlil ku koncu a ešte
som chcela urobiť toľko vecí. Mala byť mojou parťáčkou. Lenže
namiesto toho som ju musela všade ťahať.

„Čo na tom nechápeš?“ opýtala som sa s predstieranou vzne-
šenosťou a rozhadzujúc rukami, keď sa odrazu na vedľajšom
parkovisku povracal nejaký muž.

Whitney sa strhla a pozrela sa na telefón. „Píše mi Jamie.
Chce, aby som ťa zaňho pobožkala.“ Pri čítaní správ od neho
vraštila nos. „Pobožkaj za mňa Fernie na rozlúčku. Jazyk povo-
lený. Vlastne do toho! Pošli fotku. Žmurk.“

Pokrútila som hlavou a snažila sa potlačiť dobiedzavý úsmev
na svojich perách.

Jamie bol stelesnený labradoodle. Bezstarostná kôpka zlatís-
tých kučier vyhladávajúca zábavu. Keď vyslovila jeho meno, cítila
som sa o niečo pokojnejšie. „To povedal môj frajer? Šokujúce.“

„Zúfalo sa snaží dostať ťa hore. Všetci sa o to snažíme.“

Prehltla som, ale vtom našťastie uvidela muža v uniforme
námorníckej modrej farby, ktorá nám naznačila, že je to šofér.
Vychádzkovým krokom sa blížil k autobusu.

„Pohodka, neponáhľajte sa,“ zavolal naňho jeden z cestujúcich.
„Veď vôbec nemeškáme.“

„Tak veľmi sa teším, že znovu budeme žiť na jednom mieste,“
pokračovala Whitney.

Príkývla som a prinútila sa odpovedať: „Aj ja.“

Štyri roky som žila bez najlepšej kamarátky a priateľa: do náš-
ho stretnutia by som mala odpočítavať sekundy. Jamieho som
nevidela odo Dňa svätého Valentína, keď ma prišiel prekvapiť.
Cez zimu pracoval ako inštruktor snowboardingu v Banffe. Vrátil

sa počas predĺženého májového víkendu.¹ Mala som sa zbalit' už po poslednej skúške v apríli. Lenže namiesto toho som mamu prehovorila, aby mi dovolila ostať do konca júna. O týždeň sa mali konať promócie a dovtedy som chcela len tak labzovať po meste. Zahrala som na jej podnikateľské city, tvrdila som, že šéf má problém nájsť si nového baristu namiesto mňa.

Autobus sa s hukotom prebral k životu. Šofér sa pustil do nkladania kufrov. Cestujúci sa tlačili dopredu a rad sa postupne skracoval. Dlho som Whitney objímala.

„Mám ťa rada, Baby,“ rozlúčila sa.

Kedže som vyrastala v rezorte v štýle *Hriešneho tanca*, prezývke v štýle tohto filmu sa nedalo vyhnúť. „Baby“. Neznášala som ju. Nedávalo to zmysel, veď Baby bola hostka.

Postavila som sa na špičky, hlavu som jej zakryla kapucňou a stiahla ju šnúrkami. „Aj ja ťa mám rada,“ odpovedala som. Aspoň vtedy som neklamala.

Whitney si sadla, ja som jej poslala vzdušný bozk a z plátennej tašky som si vytiahla slúchadlá. Stlačila som tlačidlo prehrať a dovolila skupine Talking Heads prehlušiť motor autobusu a hlasitý tikot hodín, ktorý každou chvíľou naberal na intenzite.

O deväť dní sa musím vrátiť domov.

SLÚCHADLÁ BOLI MOJÍM TERAPEUTOM a neviditeľným plášťom. Kaviareň Two Sugars sa nachádzala len pár blokov od stanice, príliš blízko na to, aby hudba zo mňa zmyla výčitky alebo ma donútila zabudnúť na rezort a povinnosti, ktoré v ňom na mňa čakali. Spolu s mojou minulosťou. Klebetnú mašineriu huntsvilleskej strednej školy znovu poháňali reči o Fern Brookbanksovej. Uplynulo mnoho

¹ Trojdňové voľno (sobota, nedeľa, pondelok). V daný pondelok sa slávi tzv. Deň Viktórie (oslava narodenín kráľovnej Viktórie a aktuálneho kráľa/kráľovnej). Tento pondelok pripadá vždy na posledný pondelok pred 25. májom. (Poznámka prekladateľky)

rokov, ale vedela som, že v myšliach ľudí som stále „to dievča, ktoré sa odtrhlo z reťaze“. S trochou šťastia bude kaviareň plná, a kým pripravím desiate espresso, moja myseľ prepne na režim autopilota.

Kráčala som na východ, predierala sa hordou turistov na uliciach Yonde a Dundas. Páčila sa mi ich nevkusnosť – betón, oslepujúce billboardy a dvojposchodové turistické autobusy –, ale predovšetkým to, že boli plné ľudí a ani jeden z nich sa na mňa nepozeral. Každý deň prešlo križovatkou stotisíc chodcov a v tom šialenstve som sa stala dokonale neviditeľnou.

Ľuďom som tvrdila, že pochádzam z Huntsvillu, čo nebola celkom pravda. Rezort stál mimo mesta, na skalnatom brehu jazera Smoke. Keď som odišla na univerzitu do Toronta, akoby som sa presťahovala na Mesiac. Už navždy som chcela ostať vesmírnou prieskumníčkou.

Hudbu som si pustila hlasnejšie. Slnko si našlo môj krk, tak som pokrútila plecami. Teplota mala v ten deň prekonať rekord. V Toronte bolo najlepšie v júni. Z terás a parkov sršala nespútaná, skorá letná eufória. Horúci júnový deň bol dar. V auguste už bola horúčava neprijemná a mesto páchlo od zdusených odpadkov.

Obliekla som sa presne podľa počasia. Mala som na sebe roztrhané džínsové šortky, pod blúzku s krátkymi rukávami, ktorú som našla v online secondhande Value Village, som si natiahla tielko. Blúzka bola voľná a tenučká, s drobným hnedým kvetinovým vzorom, podľa mňa v štýle deväťdesiatych rokov. Pri leme bola sotva viditeľná žltá škvrna.

Pred Two Sugars stál rad kovových debien s novinami. Schmatla som výtláčok The Grid, bezplatného alternatívneho týždenníka, ktorý som čítala najradšej, a zatlačila dvere. Boli zamknuté. Zmätená som znovu šklbla kľučkou, ale nosom som narazila do skla. Kaviareň bola mojím najobľúbenejším miestom na svete. Nebol v nej nik okrem Luisa. Hneď ako mi otvoril dvere, do nosa mi udrel zápach čerstvej farby.

„Prečo máme zatvorené?“ opýtala som sa, z uší som si vytiahla slúchadlá a vošla dnu. Zarazila som sa pri pohľade na čierno-bielu maľbu na stene. „Čo je to?“

„Čo je to?“ Luis ukázal na moju hlavu.

„Upravené vlasy.“

„To nie sú upravené vlasy,“ odfrkol. „Veď si si ich všetky ostrihala.“ Usmial sa. „Páčia sa mi.“

Potiahla som krátke pramene vzadu. Sotva som ich udržala medzi prstami. Ostrihala som sa po poslednej zmene, pred príchodom Whitney. Predtým mi siahali až pod plecia, takže šlo o veľkú zmenu.

„Na tvoj názor som sa nepýtala, ale ďakujem,“ odpovedala som. „Tak, čo sa tu deje?“

„Nevedela si o maľovaní?“ Luis si prekrížil ruky na mohutnej hrudi. Iní zamestnanci do Two Sugars prišli a potom odtiaľ odišli, ale my dvaja sme spolu pracovali už tri roky.

„Nie.“

„No, tak už máme nástennú maľbu. Teda... skoro.“

Poobzerala som sa. Umelca som nevidela. „A my sa zahráme na pestúnku?“ opýtala som sa.

„Jeden z nás áno. Ja tu trčím už celé dni.“ Z vrecka vytiahol krúžok na kľúče. „Si na rade.“

Vyvalila som naňho oči. Mám hodiny sedieť s nejakým cudzincom a snažiť sa s ním rozprávať? Tá predstava bola horšia než hovoriť na verejnosti. „Nie,“ namietla som.

„Ale áno,“ odpovedal Luis spevavo. „Idem na ostrov. O polhodinu sa mám stretnúť s kamarátmi na trajekte.“

Zavrčala som, „Dobre,“ vzala som kľúč, hodila si veci na stôl a podišla k maľbe. „Tak, kde je ten náš Michelangelo?“

„Šiel si kúpiť niečo pod zub,“ odvetil Luis. „Krátko popoludní by s tým mal byť hotový, potom môžeš odísť. Zatvorené máme dozajtra.“

Niekoľko hodín by som prežila. V taške som mala jointa a po práci som ho plánovala vyfajčiť v uličke. Chcela som sa poprechádzať po meste a potom sa vrátiť do bytu v štvrti Little Italy.

„Páči sa ti to?“ opýtal sa Luis.

Prezrela som si maľbu. Umelec namaloval trochu strašidelnú verziu torontskej panorámy a nábrežia. Všetko bolo trochu

skreslené, scvrknutú Kanadskú národnú vežu zvieral v pazúrikoch medvedík čistotný. Toronto si v poslednom čase o sebe dost namýšľa. Na trendovú hrdosť na mesto ste narazili na každom kroku: našli ste ju na tričkách, plagátoch, dokonca na mojej plátennej taške s obrázkom mapy štvrte Little Italy, s názvami ulíc vytvárajúcimi mriežku.

„Neviem,“ odpovedala som. „Vyzerá trochu... obyčajne?“

„Au,“ ozval sa spoza nás hlboký hlas.

Pomaly som sa otočila.

Vedľa mňa, oblečený vo voľných modrých montérkach, stál chalan asi v mojom veku a zvieral papierovú tašku z rýchleho občerstvenia. Bol vysoký ako jedľa a vďaka držaniu tela vyzeral ešte vyšší. Strapaté vlasy mu siahali pod uši. Nos mal trochu dlhší, ale pristal mu.

„Toto je náš Michelangelo,“ predstavil ho Luis.

Mal hranatú, takmer ostrú čeľusť a líčne kosti. Nevedela som, kam odvrátiť zrak, naplňal celú miestnosť a bol veľmi... pekný.

„Váš obyčajný Michelangelo,“ opravil ho chlapík. Sklopila som zrak. Vyzeral tak dobre, že som sa mu nemohla pozeráť priamo do tváre. Mal obuté hnedé pracovné topánky s neónovorúžovými šnúrkami.

„Volajú ma Will.“ Natiahol ku mne ruku. „Will Baxter.“

Zahľadela som sa na jeho veľkú dlaň, potom sa nám stretli oči. Tie jeho boli tmavé ako trnky.

„A ty si?“ opýtal sa po chvíli a stiahol ruku.

Pohľadom som prebodla Luisa. Takíto sexy chlapi boli najhorší. Namyslení, egocentrickí, hlúpi. Okrem toho – bol vysoký. Kombinácia sexepílu a výšky znamenala, že bude úplne neznesiteľný. Stavím sa, že jeho jediným problémom je nájsť nohavice, ktoré mu sadnú. Luis nenápadne kývol rukou, akoby chcel povedať *Je v pohode.*

„Fern.“

Will nadvihol obočie. Chcel vedieť viac.

„Brookbanksová,“ dodala som. Snažila som sa zastrčiť si vlasy za ucho, ale žiadne mi do tváre nepadali.

„Mrzí ma, že moju prácu považuješ za obyčajnú, Fern Brookbanksová,“ poznamenal Will prehnane veselo, „lebo tu budeš so mnou trčať asi do večera.“

Stisla som pery a pokúsila sa o úsmev.

„No, decká, ja padám,“ prehovoril Luis. „Prvý dojem klame, Will. Fern nehryzie.“

„Hej,“ vyštekla som.

„Uvidíme sa v pondelok.“ Pobožkal ma na líce a do ucha mi zašepkal: „Je ako Ken. Buď slušná.“

Zamkla som za ním dvere. Celý čas som cítila, ako si ma Will zboku prezerá.

„Čo je?“

„Prečo sa ti maľba nepáči?“

Z papierovej tašky vytiahol muffin a stiahol z neho košíček. Zaškvrkalo mi v žalúdku. Na rozlúčkovej raňajky som Whitney pripravila mamine lievance, ale odvtedy uplynuli už hodiny. Will rozlomil muffin a polovicu mi podal.

„Ďakujem,“ povedala som a hodila ju do úst. Citrón a brusnice.

Otočili sme sa k stene. Všetko okrem pravého rohu vyzeralo hotové.

„Ten medvedík je fajn,“ poznamenala som. Neodpovedal, tak som naňho civela. Zblízka vyzeral ešte lepšie. Spodné mihalnice mal neobyčajne vytočené, čierne ako dno jazera. Boli dlhé a ľahučké, jemne sa dotýkali pokožky pod očami. Jeho zjav ostro kontrastoval so zafrkaným, voľným pracovným oblečením. Zvláštne ma vzrušoval. Znovu som si prezrela stenu. „Nie je to najhoršie.“

Z ničoho nič sa rozosmial, vybuchol ako ohňostrojn. Akoby sa pôžitok zmenil na zvuk. „Povedz mi, čo si o tom myslíš naozaj.“

„Ja by som si vybrala niečo iné. Pred pol rokom to tu vyzeralo celkom inak.“ Šéf si zmyslel, že kaviareň potrebuje „zmodernizovať“. Otlčené stoličky z čerešňového dreva nahradili čierne, plastové. Tyrkysové steny sa zmenili na biele. Na stene už neviseli plagáty s Renoirovými maľbami.

Urobila som chybu a znovu som sa pozrela na Willa. Jeho fascinovaný pohľad ma priviedol do rozpakov. „Nemáš rada zmenu, čo?“

„Páčilo sa mi to tu predtým.“ Ukázala som do rohu pri okne. „Stálo tam staré oranžové zamatové kreslo a pri ňom všetky kuchárskej knihy od Nigelly Lawsonovej.“ Sotva si ich niekto prezrel, ale Nigella k nám jednoducho patrila. „Všade viseli drevené koráliky.“ Kývla som na dvere vedúce do vedľajšej kuchyne.

Pri stene, ktorú Will maľoval, kedysi stál stolík s mliekom a cukrom a nad ním sa vynímala korková nástenka. Ľudia na ňu pripínali letáky s ponukami hodín klavíra, lístočky, ktorými sa pokúšali nájsť nejakého človeka, pozvania do krúžkov pletenia, naozaj čokoľvek. Minulý rok jeden z pravidelných zákazníkov požiadal svojho priateľa o ruku tak, že na nástenku zavesil papier s nápisom *Milujem Ťa, Sean. Vezmeš si ma?* Spodnú časť zvisle rozstrihal na pásiky a na každý napísal rovnakú odpoveď: *Áno*.

„Pôsobilo to tu útulne. Teraz to tu vyzerá celkom inak,“ vysvetlila som. „Tak... chladno.“

„Chápem,“ odvetil Will a z náprsných vreciek si zmietol muffinové omrvinky. Na malíčku mu svietil hladký zlatý pečatný prsteň. „Vždy keď sa vrátim do Toronta, je trochu iné. Niekedy aj viac.“

„Nežiješ tu?“

„Vo Vancouvri,“ odpovedal. „Ale vyrástol som tu. A hej, mesto sa neustále rozvíja. Mne to však neprekáža.“ Z tváre si odhrnul prameň vlasov. „Kedykoľvek som doma, mám šancu ho znovu spoznať.“

„Aké romantické,“ poznamenala som s kamennou tvárou. Lenže jeho slová prenikli do môjho krvného obehu ako dúšok espressa.

SÚČASNOŠŤ

STOJÍM ZA RECEPČNÝM PULTOM a zízam na Willa, prsty mi visia nad klávesnicou, mám sucho v krku. Hľadá mi do očí. Stále neprezradil svoje meno. Jamie pozerá raz na mňa, raz na neho a krúti pritom hlavou ako šteňa rozhodujúce sa medzi dvoma žuvacími hračkami.

Keď som Willa videla naposledy, obaja sme mali dvadsaťdva rokov. Úplne sa vymyká mojej predstave dospelého Willa. Ktovie, či si to isté myslí on o mne. Iste vie, kto som. A určite tiež vie, že tento Rezort Brookbanks je *môj* Rezort Brookbanks.

„Potrebujem vaše meno, aby som vyhládal rezerváciu,“ prehovorí Jamie a odstrčí ma, zatiaľ čo ja a Will na seba hľadáme. Will prižmúri oči. Nevie, či som ho spoznala.

Samozrejme, že áno, hoci tento Will Baxter sa vôbec nepodobá Willovi Baxterovi z mojej minulosti. Rovnaké dlhé línie, ostré črty. Oblek ma však vyvádza z miery. Takisto vlasy, sčesané dozadu a nagélované. Aj teraz je upravený, ale aj robustný. To bude tým oblekom, vlasmi, telom a desiatimi rokmi, ktoré ubehli od nášho posledného stretnutia.

Oblečenie na zákazku a účes za dve stovky som síce nečakala, ale pristanú mu. Pristane mu elegancia.

„Will Baxter,“ odpovie, na pult položí kreditnú kartu a občiansky preukaz, ale neodtrhne odo mňa oči.

S Willom som strávila len deň, ale zmenil môj život. Kedysi som si myslela, že je mojou spriaznenou dušou. Verila som, že

sa tu stretne, ale za celkom iných okolností. Boli časy, keď som si o Willovi myslela všeličo.

V dospelosti som premýšľaním o tom, čo sa mu asi stalo, premárnila priveľa času.

Sánka mi možno nespadne až na vínovočervený koberec, ale nedokážem sa zhlboka nadýchnuť. Tie prekliate matkine šaty sú úzke, vidím, ako mi stúpa a klesá hrud'. Aj Will si to všimne. Jeho pohľad na sekundu skĺzne. Keď ho znovu zdvihne, trhane sa nadýchne.

„Pán Baxter, tento rok máte rezervovanú jednu z chatiek,“ oznámi Jamie.

Sotva ho počujem.

Ani Will ho asi nevníma, lebo neodpovie, ale skloní hlavu.

„Fern,“ povie hlbokým hlasom. Moje meno vysloví drsne.

Neviem, čo by som mala urobiť. Čo by bolo najbezpečnejšie. Možno predstierať, že si ho nepamätám, ale nie som veľmi dobrá herečka. Našich dvadsaťštyri hodín som si pamätala celkom jasne. Často som premýšľala, či je to hlúpe, alebo či by bolo hlúpe, keby som si ich nepamätala vôbec.

Poškriabem sa na predlaktí a Will si to všimne. Dlane položím na pult. Zlostí ma, že ma vie dokonale vyviešť z miery.

„Si tu,“ povie, akoby nezlúčil dve najironickejšie slová anglického jazyka.

Som tu? Som tu? Chcem naňho zvriesknuť. Chcem sa ho opýtať, kde, dopekla, trčal. Stretnúť sa v rezorte bol jeho nápad. Ja som prišla. Mešká deväť rokov.

Otvorím ústa, zatvorím ich. Znovu ich otvorím, ale nič z nich nevychádza.

„Si v pohode?“ zašepeká Jamie a ja pokrútim hlavou.

Melón, vyslovím nepočuteľne a dúfam, že nezabudol.

„Pán Baxter,“ osloví ho Jamie a pomädli si ruky. „Slečna Brookbanksová musí večer odísť. Ja vás však s radosťou ubytujem.“

Nepozriem sa Willovi do očí, súhlasne kývnem jeho pleciam a obídem pult.

„Máte rezervovanú chatku číslo dvadsať,“ pokračuje Jamie.
Doriti! Doriti! Doriti! Doriti!

So sklonenou hlavou zamierim k hlavnému vchodu. Lenže skôr než vyklíznem von, Will zvolá moje meno a ja sa rozbehnem.

UTEKAŤ PRED WILLOM BAXTEROM ma vyčerpáva. Po tejto cestičke som totiž uháňala deväť rokov. Cez záhadnú hmlu a zakliaty les ma mala odvieť ďaleko od neho, až do krajiny zabudnutia. Unikala som pred jeho prstom spojeným s mojím, od trápenia. Premohla ma pálčivá a ostrá bolesť, ako keď kopija prebodne hrud'. Postupom času otupela. Lenže dnes niet úniku.

Ženiam sa po schodoch z bridličnatého pieskovca pred hlavnou budovou. Zoskočím na chodník, vysoké podpätky sa mi zaboria do štrku a zatackám sa. Váhu tela prenesiem na špičky, ale dokážem prejsť len pár centimetrov. Šľapky Birkenstocks som nechala v kancelárii. Nadávajúc sa vyzujem. Kamienky sa mi zahrýzajú do chodidiel, ale zatnem zuby. Až príliš dlho som žila v meste. Kedysi sme s Whitney celé leto pobehovali vonku bosé.

Prjdem ešte kúsok, keď na schodoch za sebou začujem náhlivé kroky.

„Fern! Počkaj!“

Nečakám. Rozbehnem sa, potknem a spadnem tvárou na zem. Skôr než na dlaniach a kolenách zacítim bodavú bolesť, zaleje ma pocit poníženia.

„Ublížila si si?“ opýta sa Will týčiaci sa nado mnou.

Preklínam deň, keď sa narodil. Preklínam ľudí, ktorí sa stískali deväť mesiacov predtým. Kým ležím, stihnem toho prekliť veľa. Čelo si pritlačím k zemi a prsty zaborím do kamienkov. Možno sa dokážem zahrabať a zmiznúť.

„Pomôžem ti, dobre?“

Nestihnem pomoc odmietnuť, povedať mu, že to vôbec nie je dobré, že nič na tom nie je dobré. Will ma chytí za ramená a postaví ma na nohy.

Predlžujem ticho, zmetám zo seba špinu a štrk. Will sa skrčí a skúma poranenia. Hlavu drží len pár centimetrov od mojej,

zacítim jeho kolínsku, zmes dymu, kože a niečoho sladkého, možno pripáleného karamelu. Stále však hľadím na svoje nohy.

„Vyzerá to zle,“ skonštatuje a prstom prejde vedľa napúchajúcej krvavej rany. Som celkom mimo, dokážem sa iba pozerať.

„To je v pohode,“ odsekнем. Risknem to a pozriem sa naňho, lenže on spopod hustých tmavých mihalníc skúma ranu.

„Si to ty,“ povie. Neprekvapuje ho, že ma vidí.

Vystriem sa a Will tiež. Zrazu sa nado mnou týči v celej svojej výške.

Zízam na jeho kravatu. Raz povedal, že si nikdy žiadnu neuviaže. Ktovie, ktoré ďalšie časti plánu nedodržel.

„Si v poriadku?“ opýta sa. „Nechceš si sadnúť?“ Ukáže na lavičku z dreveného klátu s výhľadom na jazero, hoci na opačný breh už nevidieť. Vzduchom sa nesie vôňa čerstvo pokosenej trávy, petúnií a borovic. Udržiavané trávniky a záhrady okolo hlavnej budovy kontrastujú s neďalekým krovím. Oči mi zablúdia na móla, kde niekoľko miestnych hasičov pripravuje ohňostroj. Prehltnem.

Pokrútim hlavou. V myslí mi to len tak bzučí. Toľko by som toho chcela Willovi povedať, ale neviem, čím začať.

Will si poškriabe krk. „Pamätáš si ma, však?“ Slová z neho vyklznu tak opatrne, akoby kráčali po lane. Štyri opatrné kroky.

Či si ho pamätám? Absurdná otázka, až smiešna. Mama mi síce zachránila život, ale bol to Will, kto mi poradil, ako si ho privlastniť.

Zdvihne moje topánky, podíde ku mne a podáva mi ich. Tvári sa ostražito, a keď sa pohne, trhne mnou. Všade sú hostia, ležia na dekách na trávniku, oddychujú na ležadlách okolo pláže, čakajú na ohňostroje, ale mne je to jedno.

„No, áno, pamätám,“ odvetím. Svetlo lampy pohladí jeho vysoko posadené líčne kosti a pred očami mi preletí obraz jeho tváre v mihotajúcom sa svetle sviečky. „A rada by som vedela, čo tu robíš.“

Tón môjho hlasu ho donúti zažmurkať. Delia nás len moje topánky.

„V *mojom* rezorte,“ dodám a vytrhnem mu ich z rúk. „Nepomýlil si si dátum?“

„Nie. Ja...“

„Nesnaž sa mi nahovoriť, že je to náhoda,“ preruším ho.

„Ty o tom nevieš?“ opýta sa zmätene. „Prišiel som pomôcť,“ dodá hlbším hlasom.

„Čo?“

„Tvoja matka ti to nepovedala? Zamestnala ma ako obchodného poradcu.“

Trhnutím zakloním hlavu. „Moja matka? Odkiaľ ju poznáš?“ zasyčím a zatvorím oči. Na chvíľu zabudnem, že umrela.

„Stretli sme sa minulé leto,“ pokračuje Will. „Myslel som si, že ti to povedala. Že to je dôvod, prečo si tu. Potrebovala pomoc so strategickým plánovaním a nejakými nápadmi na...“

Zamávam topánkami, aby zmlkol. Som ochromená. Bolo celkom nepravdepodobné, že by mama zamestnala poradcu, a neverím, že je ním práve Will. Will, ktorý je tu. Will, ktorý sem prišiel minulé leto. Will, ktorý poznal moju matku. Will, ktorý si myslel, že o jeho príchode viem. Will, ktorý ma napriek všetkému nikdy nekontaktoval. Je toho na mňa priveľa.

Zhlboka sa nadýchnem, aby som mu oznámila to najdôležitejšie. „Will,“ poviem. Vysloviť jeho meno mi pripadá zvláštne. „Moja matka je mŕtva.“

„Čože? Nie. Veď som s ňou hovoril len... len nedávno,“ zamrmle, skôr pre seba než pre mňa.

„Umrela pri dopravnej nehode. V máji.“ Fakty mu predkladám, akoby som strhávala leukoplast, tak jasne a nedbanlivo, ako je to len možné. Vysvetlím mu, že počas podávania večere sa pokazil stroj na výrobu ľadu a barmani si museli vystačiť s automatom na poschodí. Nieкто sa sťažoval na neustály hluk, tak sa mama rozhodla zísť do mesta a doviezť za kufor ľadu. Bola tma, srnka zbadala, až keď jej narazil do čelného skla.

Podobné úlohy mohla prideliť niekomu inému, ale nástojila, že sa na ne podujme sama, a mňa to nepochopiteľne rozzúri. Jej oddanosť ju nakoniec zabila.

Will si pretrie tvár. Zbledol. „Si v poriadku?“ spýta sa ma. „Samozrejme, že nie si,“ odpovie si vzápätí. „Naozaj si nevedela, že prídem. Si tu, lebo si prišla o mamu.“

Vyvrátim dlane a rozťahnem náruč. Nechcem pôsobiť zmätene alebo sa predvádzať. „Teraz to tu vlastním. Všetko zanechala mne.“

Will skloní hlavu a pozrie sa na mňa, ale ja uhnem pohľadom. Dobešli ma týždne, keď som sa prebúdzala uprostred noci a hodiny sa prehadzovala na posteli. Únava zakorenená hlboko v kostiach presakuje na povrch.

„Fern,“ prehovorí potichu a nežne. Otočí prsteň na malíčku. Na to gesto som zabudla. „Je mi to ľúto.“

Jeho ľútosť narazí do mojej hrude ako porisko sekery. Nechcem, aby mu bolo ľúto konkrétne *toto*. Spodná pera sa mi rozochveje.

Načiahne sa za mojím ramenom, ale ja ho trhnutím odtiahnem. „Nemusí.“

„Fernie?“ Zo schodov na mňa volá Jamie. „Si v pohode?“

„Je mi fajn,“ odpoviem a odstúpim sa, aby mohla prejsť skupinka mieriaci k hlavnej budove.

Jamie hosťom zaželá pekný večer a vychváli krabie koláčiky. Berúc dva naraz zbehne po schodoch a pripojí sa k nám. Je nižší ako Will, ale v svojom tele sa vždy cítil dobre. Drží sa ako obor.

„Zabudli ste si kľúč, pán Baxter,“ povie s prížmúrenými očami a podá Willovi kľúč. „A aj kufor, ale ten som vám dal odniesť do chatky.“

Will sa vypne a vezme si kartu od dverí. „Ďakujem.“

„Takže vy sa poznáte?“ opýta sa Jamie a pohľadom skáče z jedného na druhého.

„Nie,“ odpoviem, ale Will zároveň so mnou odvetí „Áno.“

Jamie pohľadom sklízne na moje nohy. „V kancelárii máme lekárničku. Vyčistím ti to.“

„Netráp sa,“ odpoviem. „Naozaj, Jamie, je mi fajn.“

Všimnem, ako sa Will zatvári, keď vyslovím Jamieho meno. Dvakrát žmurkne a tvár mu ako príliv zaplaví šok.

Jamie si čupne predo mňa a prezerá si ranu. Pozriem na Willa. Reflex. Will s rukami vbok sleduje Jamieho.

„Naozaj si v poriadku, Fernie?“ uisťuje sa Jamie a pozrie sa na mňa. „Nevyzerá to dobre.“

Stojím medzi Jamiem Pringlom a Willom Baxterom, bosá, s ošúchanými kolenami, ani nie dva mesiace po matkinej smrti. „Ehm,“ odvetím.

„Nenaletím ti. Pôjdeš so mnou,“ vstane Jamie. „Mňa len tak ľahko neoklameš,“ pošepká mi do ucha, ale som si istá, že ho Will počuje.

Nemala by som mať výčitky, ale nemôžem si pomôcť. Neznám sa za to.

Will si odkašle. „Tak vás nechám,“ povie. „Mrzí ma to, Fern.“ Uprene sa na mňa zahľadí. Možno chce ešte niečo dodať, ale otočí sa a odíde.

Nad hlavami nám so syčaním vybuchne prvý ohňostroj. Ožaruje vrcholky stromov. Ja sa však nepozerám naň. Hľadím na Willa, ktorý odo mňa odchádza presne ako pred desiatimi rokmi.

Ty a ja, o rok, Fern Brookbanksová. Nesklam ma.

To bolo posledné, čo vtedy povedal.